

Opatrně vykoukla zpoza regálu a podívala se za roh. Všimla si, jak Chloé proběhla kolem. Těžké dřevěné dveře se pomalu zavřely a Marinette se ocitla v tichu knihovny. To ticho bylo jako balzám na duši. Opatrně se rozhlédla. Vysoké police z tmavého dřeva se tyčily vysoko ke stropu. Tvořily úzkou chodbičku, kterou se dalo projít do středu místnosti. Tam by mohl být nějaký únikový východ, že?

Teď, když bylo nebezpečí zažehnáno, Marinette opustily síly, takže se musela opřít o jednu z polic. Svezla se dolů k zemi.

„Všechno je špatně. Musím pryč. Pryč z Paříže... změním si jméno... obarvím si vlasy... potřebuju jen trošku štěstí... prosím!“ zasténala v duchu a do očí se jí tlačily slzy.

Náhle za sebou uslyšela nějaký zvuk. Někdo ve vedlejší chodbičce se natahoval pro knihu. Marinette se napřímila a podívala se skulinkou mezi knihami. Dívaly se na ni dvě jasně modré oči. Člověk na druhé

straně překvapením couvl. Marinette ihned poznala svého spolužáka Adriena. Blond vlasy mu rámovaly hezkou tvář. Vypadal překvapeně a trochu zmateně. V uších měl sluchátka, která si právě vyndával.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se starostlivě.

„Jo, proč?“ odvětila Marinette.

„Ty pláčeš?“ ptal se dál.

„Já? A plakat? Vůbec!“

Marinette si honem dlaněmi otřela obličej. „Mám... ehm... nějakou alergii! Je tady dost pylu.“ Otočila se a plácla se do čela. *Pyl a v knihovně?*

„Teda, nemyslela jsem pyl, myslela jsem špínu. Prach! Něco se mi dostalo do oka,“ dodala a cítila, jak rudne. To se jí teda zase povedlo!

Adrien ji chvíli sledoval, pokrčil rameny a odešel k velkému stolu uprostřed místnosti. Sedl si zády k ní, nasadil si sluchátka a listoval knihou. Marinette ho s obdivem sledovala. Co tu dělá tak sám? Asi se tu neschovává tak jako ona. Opatrně se protáhla kolem